

«Έκλεβε» το παγκάρι και τα έδινε στους φτωχούς!

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στην πνευματική ζωή, είναι ανάποδα τα πράγματα. Άμα κρατάς εσύ το άσχημο, τότε νοιώθεις όμορφα. Άμα το δίνεις στον άλλον, τότε νοιώθεις άσχημα. Όταν δέχεσαι την αδικία και δικαιολογείς τον πλησίον σου, δέχεσαι τον πολυαδικημένο Χριστό, στην καρδιά σου. Τότε ο Χριστός μένει με το ενοικιοστάσιο, μέσα σου και σε γεμίζει με ειρήνη και αγαλλίαση. Για δοκιμάστε, βρε παιδιά, να ζήσετε αυτήν την χαρά! Να μάθετε να χαίρεσθε με αυτήν την πνευματική χαρά, όχι με την κοσμική. Πάσχα θα έχετε τότε κάθε μέρα. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά από την χαρά που νοιώθεις, όταν δέχεσαι την αδικία. Μακάρι να με αδικούσαν όλοι οι άνθρωποι! Ειλικρινά, σας λέω, την γλυκύτερη πνευματική χαρά την ένοιωσα μέσα στην αδικία. Ξέρετε πόσο χαιρόμαι, όταν κάποιος με πει πλανεμένο; «Δόξα σοι ο Θεός, λέω, από αυτό έχω μισθό, ενώ αν με πουν άγιο, χρωστάω». Γλυκύτερο πράγμα από την αδικία δεν υπάρχει! Ένα πρωϊ στο καλύβι χτύπησε κάποιος το σιδεράκι στην πόρτα. Κοίταξα από το παράθυρο να δω ποιος είναι, γιατί δεν ήταν ακόμα η ώρα να ανοίξω. Είδα έναν νέο με φωτεινό πρόσωπο και κατάλαβα ότι είχε βιώματα πνευματικά, αφού τον πρόδιδε η Χάρις του

Θεού. Γι' αυτό, αν και ήμουν απασχολημένος, διέκοψα αυτό που έκανα, άνοιξα την πόρτα, τον πήρα μέσα, του πρόσφερα νερό και με τρόπο άρχισα να τον ρωτάω για την

ζωή του, γιατί έβλεπα ότι είχε πνευματικό περιεχόμενο. «Τι δουλειά κάνεις, παλληκάρι;» τον ρώτησα. «Τι δουλειά, πάτερ; μου λέει. Εγώ στην φυλακή μεγάλωσα.

Τα περισσότερα χρόνια της ζωής μου εκεί τα πέρασα. Τώρα είμαι είκοσι έξι χρονών». «Καλά βρε παλληκάρι, τι έκανες και σε έκλειναν φυλακή;», τον ρώτησα. Κι

εκείνος μου άνοιξε την καρδιά του: «Από μικρός, μου είπε, πονούσα πολύ, όταν έβλεπα δυστυχισμένους ανθρώπους. Ήξερα όλους τους πονεμένους, όχι μόνον από την

ενορία μου αλλά και από άλλες ενορίες. Επειδή ο παπάς της ενορίας μας με τους επιτρόπους μάζευαν συνέχεια χρήματα και έφτιαχναν κτίρια, αίθουσες κτλ, ή έκαναν

διάφορους εξωραϊσμούς, είχαν παραμεληθεί τελείως οι φτωχές οικογένειες. Εγώ δεν

κρίνω εάν ήταν απαραίτητα αυτά που έφτιαχναν, αλλά έβλεπα να υπάρχουν πολλοί δυστυχισμένοι άνθρωποι. Πήγαινα λοιπόν κρυφά και έκλεβα από τα χρήματα που μάζευαν από τους εράνους. Έπαιρνα αρκετά, δεν τα έπαιρνα όλα. Ύστερα αγόραζα τρόφιμα, διάφορα πράγματα, τα άφηνα κρυφά έξω από τα σπίτια των φτωχών και αμέσως, για να μην πιάσουν άλλον άδικα, πήγαινα στην αστυνομία και έλεγα: «Εγώ έκλεψα τα χρήματα από την εκκλησία και τα ξόδεψα», χωρίς να πω τίποτε άλλο. Με άρχιζαν στο ξύλο και στο βρισίδι, «αλήτη, κλέφτη», εγώ σιωπούσα. Με έκλειναν μετά στην φυλακή. Αυτή η δουλειά γινόταν για χρόνια. Όλη η πόλη όπου έμενα - τριάντα χιλιάδες κάτοικοι -; και άλλες πόλεις με είχαν μάθει, και «αλήτη» με ανέβαζαν, «κλέφτη» με κατέβαζαν. Εγώ σιωπούσα και ένοιωθα χαρά. Κάποτε μάλιστα

με είχαν κλείσει στην φυλακή τρία ολόκληρα χρόνια. Μερικές φορές με έκλειναν άδικα στην φυλακή και, όταν έπιαναν τον ένοχο, με άφηναν. Αν δεν τον έπιαναν καθόμουν μέσα, όσο έπρεπε να καθίσει εκείνος. Γι' αυτό σου είπα, πάτερ μου, ότι τα περισσότερα χρόνια της ζωής μου τα πέρασα στις φυλακές».

Αφού τον άκουσα

με προσοχή, του είπα: «Βρε παλληκάρι, όσο καλά και αν φαίνεται αυτό, δεν είναι καλό και να μην το ξανακάνης. Άκου τι θα σου πω. Θα με ακούσης;». «Θα σε ακούσω

πάτερ» μου λέει. «Να απομακρυνθείς από αυτή την πόλη, του λέω, να πας σε άγνωστο

περιβάλλον, στην τάδε πόλη, και εγώ θα φροντίσω να συνδεθής με καλούς

ανθρώπους.

Να εργάζεσαι και να βοηθάς, όσο μπορείς, τους πονεμένους από το υστέρημα σου, επειδή αυτό έχει μεγαλύτερη αξία. Αλλά, και όταν κανείς δεν έχει τίποτα να δώσει σε έναν φτωχό και πονάει η καρδιά του, τότε κάνει ανώτερη ελεημοσύνη, διότι κάνει ελεημοσύνη με το αίμα της καρδιάς του. Γιατί εάν είχε κάτι και το έδινε, θα αισθανόταν και χαρά, ενώ, όταν δεν έχει να δώσει, αισθάνεται πόνο στην καρδιά». Μου υποσχέθηκε ότι θα ακούσει την συμβουλή μου και έφυγε χαρούμενος. Έπειτα από επτά μήνες παίρνω ένα γράμμα από τις φυλακές Κορυδαλλού, στο οποίο έγραφε τα εξής; «Ασφαλώς, πάτερ μου, θα απορήσεις που σου γράφω πάλι από την φυλακή μετά από τόσες συμβουλές που μου έδωσες και μετά τις υποσχέσεις που σου

έδωσα. Μάθε ότι αυτή την φορά υπηρετώ μία φυλάκιση την οποία είχα υπηρετήσει, κάποιο λάθος έγινε. Ευτυχώς που δεν υπάρχει ανθρώπινη δικαιοσύνη, γιατί θα αδικούνταν οι πνευματικοί άνθρωποι επειδή θα έχαναν τον ουράνιο μισθό». Όταν διάβασα αυτά τα τελευταία λόγια, θαύμασα αυτόν τον νέο, που είχε πάρει τόσο ζεστά την πνευματική ζωή και είχε συλλάβει τόσο βαθιά το βαθύτερο νόημα της ζωής! Δια Χριστόν κλέφτης! Μέσα του είχε Χριστό. Δεν μπορούσε να φρενάρει τον εαυτό του από την χαρά που ένοιωθε. Θεία παλαβομάρα, πανηγύρι είχε!

-

Γέροντα, από το ρεζίλι ερχόταν η χαρά;

- Από την αδικία ερχόταν η χαρά. Κοσμικός άνθρωπος ήταν, ούτε συναξάρια, ούτε Πατερικά είχε διαβάσει και, ενώ έτρωγε άδικα ξύλο, τον έκλειναν στην φυλακή, τον είχαν μέσα στην πόλη για αλήτη, για παλιόπαιδο, για κλέφτη, γινόταν ρεζίλι, αυτός δεν μιλούσε και τα αντιμετώπιζε όλα τόσο πνευματικά! Νέος άνθρωπος, και δεν φρόντιζε να αποκατασταθή, αλλά πώς να βοηθήσει τους άλλους! Τους μεγάλους κλέφτες πολλές

φορές δεν τους κλείνουν ούτε μία φορά στη φυλακή, ενώ αυτόν τον δόλιο τον φυλάκισαν για την ίδια κλοπή δύο φορές και για άλλες κλοπές τον φυλάκισαν άδικα, μέχρι να βρουν τον πραγματικό κλέφτη! Την χαρά όμως που είχε αυτός δεν την είχαν

όλοι οι κάτοικοι της πόλης. Τριάντα χιλιάδες χαρές δεν συμπλήρωναν την δική του χαρά.

Γι' αυτό λέω ότι ένας πνευματικός άνθρωπος δεν έχει θλίψεις. Όταν η αγάπη αυξηθεί και καεί η καρδιά από τον θείο έρωτα, δεν μπορεί να σταθεί πλέον η θλίψη. Η μεγάλη αγάπη προς τον Χριστό υπερνικά τους πόνους και τις ταλαιπωρίες που του προξενούν οι άνθρωποι.

Πηγή: Γ. Παϊσίου Αγιορείτου, «Λόγοι», τ. Γ', σελ. 74-77, Β' Έκδοση,

Πηγή: agiosmgefiras.blogspot.gr